

Zie de Zenne Senne en Scènes

cadavre exquis

Bij het
betreden
van het park
valt meteen
een putlucht
op, die naar ik
aanneem opstijgt
uit een poel
waarin hengelaars
hun lijnen hebben
uitgeworpen. In
de verwilderde
eik- en esdoorn-
bosjes rondom
loopt een beek die
hier vlakbij ontspringt,
al vind ik haar reeds
een behoorlijk debiet
hebben. Het water is
vrij helder. Het levenloze
van de bodem springt in
het oog, net als de grijze

plakken slijm, wiegend in de stroming, die zich aan de
oevers vasthechten. De putlucht stijgt op uit de bedding. Ik loop
stroomopwaarts tot waar een muur, met prikkeldraad bezet, me de
toegang verspert. Vanaf hier is de beek door metselwerk omwald
en zijn bezoekers niet meer welkom. Een bocht even
verderop onttrekt het water aan het zicht. Ik heb
genoeg geroken. Ik draai me om,
en richt de blik stroomafwaarts.

Wierslierten, dynamische eenden en stookolie.

Het is de oever van de brandweer hier.

Hun toren is de Place to Be, voor mij, het uitzicht

dat die toren biedt: een waterlint dat borstcontouren

toont, een slang onder de steenweg (naast Fabelta is ze

braaf), die het kanaal wil kussen maar (de teek

Clabecq!) zich dan bedenkt. Het groene schaamhaar overal.

Men duldt haar hier. Niet meer dan dat. Voorlopig.

Ik moet een aanzoek doen. Want straks gebeurt er iets.

Ik zie ontwikkelingen. Ik moet pissen.

Alguén me ensina o Zenne nun plano antigo. Achégome

á Rue des Vétérinaires: vexo unha corrente de auga.

Unha reixa marca a entrada no abismo do Senne.

È noite. Baixo ao cauce. Non sei como abrironse

branquias, xurdiron escamas, como unha luva se

retorceu a pelve. Mudei en anguía, en píntega e iacaré,

en estirpe de Hanuman, o mono gramático.

Repaso a xenealoxía das mutacións: misterio da corda

que non ata. Na noite atravesei a cidade levado polo río.

Agora estou espido nun campo, en Vilvoorde.

Je glisse le long de la rivière pour aboutir dans une eau stagnante
et je me sens changée en femme, inexorablement attirée par le chant
des prisonnières. La Senne, en liberté surveillée, se meurt d'ennui
aux pieds du pénitencier mué en salles de réunion. J' imagine les
4X4 alignées dans la cour et les affiches à la gloire des nouvelles
technologies. Ce qui court encore d'eau s'échappe par des tuyaux.

La poissonneuse a trépassé, l'empoisonneuse l'a remplacée.

Cette petite rivière asphyxiée est notre face cachée, notre portrait de
Dorian Gray. Le bruit court qu'elle va être lavée, que l'épuration
a commencé. Puisse-t-elle demeurer hydraulique.

Une femme sort de la prison, émerge de la tuyauterie
et, tout en marchant vers la digue, se déshabille.

Je me tiens à l'embouchure de la Senne, lorsqu'elle rejoint la Dyle.

Le soir tombe, il pleut, je me demande ce que je fais ici.

Soudain le vent souffle avec une vigueur nouvelle. Et j'entends un

glissement: dans la rivière remuée, je distingue une femme nue, les cheveux

sombres et le corps blanc. Elle nage dans la Senne vers l'aval, et je ne pense à rien.

J'ignore le nom qu'elle porte, elle plonge bientôt. Je la revois, puis elle plonge à

nouveau. Au-dessus, le ciel a fini sa danse, il s'éteint. Moi, je reste, puis je ne reste plus.

Yves Petry
Soignies

Paul Bogaert
Tubize

Xavier Queipo
Brussel/Bruxelles

Layla Nabulsi
Vilvoorde

Xavier Deutsch
Mechelen 'Zennegat'

Senne en Scènes

cadavre exquis

Lorsqu'on
parcourt le
parc, on
remarque
immédiatement
une odeur
putride qui, si je
comprends bien,
provient d'un
étang dans lequel
quelques pêcheurs ont
jeté leur ligne. Dans les
bosquets de
chênes et d'érables
retournés à l'état
sauvage court un
ruisseau qui prend
sa source tout près
d'ici, bien qu'il ait déjà,
d'après moi, un débit
considérable. L'eau en est

Claire. Le caractère mort du fond saute aux yeux, tout
comme les flaques grises et baveuses, bercées par le courant,
qui s'accrochent aux berges. L'odeur putride s'élève de son lit.
Je remonte le cours jusqu'à l'endroit où un mur garni de barbelés
me barre la route. A partir d'ici, le ruisseau est maçonné et les
visiteurs manifestement indésirables. Un peu plus
loin, un méandre dérobe la Senne à la vue.

Mais j'ai eu mon compte d'odeurs.

Je me tourne et jette un regard en aval.

Rubans d'algues, canards pleins d'entrain et
mazout. C'est ici la rive des pompiers. Leur tour est
the Place to Be, devant moi, le panorama offert par
cette tour: un filet d'eau qui exhibe ses rondeurs, un

serpent sous une chaussée (sage près de Fabelta),
qui veut embrasser le canal mais (la tique de Clabecq!)
se ravise ensuite. Partout des poils pubiens verts.

On la tolère ici. Sans plus. Et provisoirement. Je dois faire
ma demande. Car quelque chose va se passer tout à l'heure.

Je vois poindre quelque péripétie. Je dois pisser.

Quelqu'un me montre la Senne sur une carte ancienne.

Je m'approche de la Rue des Vétérinaires: je vois un cours
d'eau. Une grille signale l'entrée de l'abîme de la Senne.

Il fait nuit. Je descends vers le courant. Je ne sais
comment s'ouvrirent des branchies, surgirent des écailles,
comment le pelvis se retourna comme un gant. Je me muai en
anguille, en salamandre et caïman, en descendance de Hanuman, le singe
grammatical. Je parcours la généalogie des mutations: le mystère de la
corde qui ne lie pas. Durant la nuit j'ai traversé la ville, porté par le cours
d'eau. A présent, je me trouve nu dans un champ, à Vilvorde.

Je glisse le long de la rivière pour aboutir dans une eau stagnante et je
me sens changée en femme, inexorablement attirée par le chant des
prisonnières. La Senne, en liberté surveillée, se meurt d'ennui aux
pieds du pénitencier mué en salles de réunion. J'imagine les 4X4
alignées dans la cour et les affiches à la gloire des nouvelles
technologies. Ce qui court encore d'eau s'échappe par des tuyaux.

La poissonneuse a trépassé, l'empoisonneuse l'a remplacée. Cette
petite rivière asphyxiée est notre face cachée, notre portrait de
Dorian Gray. Le bruit court qu'elle va être lavée, que l'épuration a
commencé. Puisse-t-elle demeurer hydraulique. Une femme sort de la
prison, émerge de la tuyauterie et, tout en marchant vers la digue, se déshabille.

Je me tiens à l'embouchure de la Senne, lorsqu'elle rejoint la Dyle. Le soir tombe,
il pleut, je me demande ce que je fais ici. Soudain le vent souffle avec une vigueur
nouvelle. Et j'entends un glissement: dans la rivière remuée, je distingue une femme
nue, les cheveux sombres et le corps blanc. Elle nage dans la Senne vers l'aval, et je ne
pense à rien. J'ignore le nom qu'elle porte, elle plonge bientôt. Je la revois, puis elle plonge
à nouveau. Au-dessus, le ciel a fini sa danse, il s'éteint. Moi, je reste, puis je ne reste plus.

Yves Petry
Soignies

Paul Bogaert
Tubize

Xavier Queipo
Bruxelles/ Brussel

Layla Nabulsi
Vilvoorde

Xavier Deutsch
Mechelen 'Zennegat'

Zie de Zenne

cadavre exquis

Bij het
betreden
van het park
valt meteen
een putlucht
op, die naar ik
aanneem opstijgt
uit een poel
waarin hengelaars
hun lijnen hebben
uitgeworpen. In
de verwilderde
eik- en esdoorn-
bosjes rondom
loopt een beek die
hier vlakbij ontspringt,
al vind ik haar reeds
een behoorlijk debiet
hebben. Het water is
vrij helder. Het levenloze
van de bodem springt in
het oog, net als de grijze
plakken slijm, wiegend in de stroming, die zich aan de
oevers vasthechten. De putlucht stijgt op uit de bedding. Ik loop
stroomopwaarts tot waar een muur, met prikkeldraad bezet, me de
toegang verspert. Vanaf hier is de beek door metselwerk omwald
en zijn bezoekers niet meer welkom. Een bocht even
verderop onttrekt het water aan het zicht. Ik heb
genoeg geroken. Ik draai me om,
en richt de blik stroomafwaarts.
Wierslierten, dynamische eenden en stookolie.
Het is de oever van de brandweer hier.
Hun toren is de Place to Be, voor mij, het uitzicht
dat die toren biedt: een waterlint dat borstcontouren
toont, een slang onder de steenweg (naast Fabelta is ze
braaf), die het kanaal wil kussen maar (de teek
Clabecq!) zich dan bedenkt. Het groene schaamhaar overal.
Men duldt haar hier. Niet meer dan dat. Voorlopig.
Ik moet een aanzoek doen. Want straks gebeurt er iets.
Ik zie ontwikkelingen. Ik moet pissen.
Op een oude kaart wijst iemand me de Zenne aan.
Ik stap naar de Veeartsenstraat: ik zie een waterloopje.
Een hek geeft de ingang aan naar de afgrond van de
Zenne. Het is nacht. Ik daal af naar de bedding. Ik weet
niet hoe kieuwen opengingen, schubben opdoken, zoals
een handschoen krulde het bekken zich om. Ik veranderde in
paling, in salamander en kaaiman, in een telg van Hanuman,
de grammaticale aap. Ik doorloop nog eens de genealogie van de
mutaties: het mysterie van de koord die niet vastbindt. 's Nachts doorkruiste
ik de stad met de rivier als gids. Nu sta ik naakt op een veld, in Vilvoorde.
Ik glijd over de rivier, kom in stilstaand water terecht en ik voel hoe
ik in een vrouw verander, onherroepelijk aangetrokken
door het gezang van de opgesloten vrouwen.
De Zenne, voorwaardelijk in vrijheid, verveelt zich dood aan
de voet van het tuchthuis dat tot vergadercomplex werd
omgevormd. Ik stel me de rijen terreinwagens voor op het
binnenplein en de affiches ter ere van de nieuwe technologieën.
Het weinige water wat nog vloeit, ontsnapt via de buizen. De visrijke
is overleden, de gifmengster is in haar bedding getreden.
Dit verstikte riviertje is ons verborgen gezicht, ons portret van
Dorian Gray. Het gerucht gaat dat zij gewassen wordt, dat de zuivering
begonnen is. Moge deze hydraulisch blijven. Een vrouw verlaat het gevang,
rijst uit de leidingen op en kleedt zich uit, terwijl ze zich naar de dijk begeeft.
Ik sta op de plek waar de Zenne met de Dijle samenvloeit. De avond valt,
het regent, ik vraag me af wat ik hier uitvoer. Opeens waait de wind
met vernieuwde kracht. En ik hoor iets glijden. In de deinende rivier
zie ik een naakte vrouw, met donkere haren en wit lichaam.
Ze zwemt stroomafwaarts in de Zenne, en ik denk nergens aan. Ik ken haar naam niet,
ze gaat weldra onder. Ik zie haar opnieuw, dan gaat ze weer onder. Erboven heeft de
lucht zijn dans voltooid, hij dooft uit. En ik, ik blijf, daarna blijf ik niet meer.

Yves Petry
Soignies

Paul Bogaert
Tubize

Xavier Queipo
Brussel/Bruxelles

Layla Nabulsi
Vilvoorde

Xavier Deutsch
Mechelen 'Zennegat'